

La Boatella

Butlletí de l'Actuació
Valencianista d'Esquerra
de Barcelona
Portantveu del País Valencià

Direcció: Baixada Santa Eulàlia, 3, pral. - Any I - N.º 4 - Barcelona, mes de Juny de 1935

DESPRES D'UN MITING

El poble valencià, que és ric en tradició liberal, ha sabut alçar-se en defensa dels seus drets i sap el que costa la llibertat. Ha lluitat sense descans per la República perquè en ella veia cristallitzats els anhels dels seus avantpassats, anhels de justícia social i recobrança de la seua Personalitat.

Per açò confiàvem amb l'èxit d'Azaña i quan entràrem al camp de Mestalla era una vibració popular; desapareixia sota aquella imponent masa humana. Milers i milers de valencians no tingueren cabuda al camp i es conformaren en poder escoltar des de fora a Azaña

Aquels sers, germans nostres, no guaitaven per primera vegada el camp de la República per a decidir-se per un o altre partit. Eren convençuts, decidits i en molts d'ells descobríem les cicatrius de lluites passades

Ixquérem de València enfortits, confiats, i durant el nostre viatge de retorn a Catalunya l'acte de Mestalla ens acompanyà durant tot el trajecte i viurà en nosatres com una força alentadora. Carretera avant hem creuat pobles i més pobles, hem admirat la nostra mar evocadora, hem contemplat les nostres muntanyes plenes de records. El camí de València a Catalunya és optimista, agermana dos pobles d'un origen comú i d'una aspiració elevada.

El valencià, germans catalans, és rialler i respon quan el criden per al sacrifici en defensa de l'ideal. Coneguem-nos bé! València no és cap poble insensible. Recordem solament el fet de Vinatea, les Germanies, El Cantó... i en els dies de la nostra joventut el verb de la Democràcia: Blasco Ibàñez. Catalunya pot confiar en València i la República té a València un Covadonga: Mestalla.

S. VIVAS

Notes sobre la llengua

La llengua catalana parlada al Principat de Catalunya, i comprés el Rosselló, al País Valencià i a les Illes Balears, es troba en una època de plena lluita defensiva. Però cal dir que si la llengua no ha triomfat ja de tots els seus enemics, la culpa la tenim els valencians. Els valencians, en certa manera, hauríem pogut fer de la llengua, del

valencià com diuen a València, encara que científicament el nom legítim de la llengua que parlem els valencians és el de catalana, un idioma de plena categoria europea. Els valencians hauríem pogut fer que el País Valencià fóra el centre vital de la nostra llengua. Si els valencians tinguérem tota la premsa diària en valencià,

si tots els valencians escrigueren i parlaren sempre en valencià i només en valencià, si els valencians tinguérem una forta literatura i tinguérem unes revistes literàries i científiques escrites exclusivament en valencià, si els valencians tinguérem unes ciutats on tots els rètols públics i privats estigueren escrits en la nostra llengua, si els valencians tingueren una poca d'estimació per la nostra llengua... Fins on arribarien les nostres possibilitats?

Es segur que el valencià hauríem fet triomfar la llengua... Hauríem pogut aconseguir que el valencià o català de València fóra el català modèlic elegit com a llengua oficial a tota la península junt amb el castellà... La proporció entre el castellà i el català a Espanya s'acosta molt a 3:1 (16 millions d'espanyols de llengua castellana per 5 millions d'espanyols de llengua catalana...). Hauríem fet de la nostra llengua una gran llengua europea de cultura i civilització: superior en tot al portugués, al grec modern, al romanès, a l'hongarès, etc. Per exemple, ¿quin poble més fecund, més treballador, més progressiu, de vida més adelerada que el nostre...

Si els valencians estimàrem la llengua com la estimen els catalans, fariem del idioma una gran llengua...

No oblidem mai, els valencians, que som els culpables de la posició modesta de la llengua... No oblidem mai, els valencians, que som els culpables que la llengua no siga ensenyada i parlada a tota la península... Però no oblidem que si volem encara podem fer tot això i més. No oblidem, els valencians, que som el poble que podria tornar a exercir l'hegemonia, com al segle xv, de totes les terres de llengua catalana i expandir esta catalanitat a tota la Península... Però, abans d'arribar-hi hem de seguir el camí lògic: primer seguir Catalunya, imitar Catalunya. Perquè Catalunya, la petita Catalunya del vell principal és ara l'avançada, invencible!, de la llengua. Estimem la llengua tot imitant i estimant el seu lluitador més heroic: Catalunya!

FRANCESC VINATEA

ACTUACIÓ VALENCIANISTA D'ESQUERRA

Baixada Santa Eulàlia, 3, pral.

Havent presentat i acceptant-li la dimissió de President de l'Entitat En Pere Mira Noguera, s'ha encarregat interinament de la Presidència el Vice-President senyor Elies Martí.

Ens dol comunicar el traspàs de Rafael Aranda Moltó, germà del nostre consoci Rigobert, ocorreguda el 26 del proppassat maig.

Ja sou amic de "La Boatella"?

En la darrera Junta Directiva celebrada el 27 de Juny actual s'acordà donar de baixa temporalment com a soci de l'entitat al senyor Pere Mira Noguera, fins que l'Assemblea General Extraordinària que es convocarà decidisca definitivament junt amb la inhabilitació per a reingressar en l'entitat del ex-soci Josep Gil i Gil. La directiva donarà compte davant l'assemblea general dels motius poderosos que l'han obligat a adoptar esta resolució.

Davant dels moments actuals, un programa: Eleccions i Amnistia

Actualitat Valenciana

El setmanari «La Rambla», de Barcelona, publica una interessant entrevista celebrada amb el conegut escriptor valencianista i diputat d'«Izquierda Republicana» En Juli Just Gimeno. De la conversa triem alguns trossos per creure-los significatius en els actuals moments:

El «Partit Autonomista» havia estat fundat pel Blasco Ibàñez cap a l'any 1895 i va rebre el nom de Fusió Republicana. Hi entraren grans nuclis federals, dels de Pi — Blasco havia estat federal, deixable de Pi —, amics de Villo, un catedràtic, republicà exemplar, idealista i doctrinari, amics de Dualde, del pare de l'actual ministre d'Instrucció, amics de Sorni, i forts nuclis obrers que escoltant Tarrida del Màrmol i Anselmo Lorenzo i altres famosos agitadors àcrates que havien assatjat a les hortes de Ruçafa colònies i camps anarquistes s'havien convertit al republicanisme sota la paraula de l'adolescent Blasco Ibàñez.

Però ni en 1896 quan es va fundar el Partit, ni en 1903 quan es va anomenar d'Unió Republicana, sota Salmerón, que prometia la República per a l'any següent, ni després, va perseguir solucions de tipus regionalista. No ho sentia, Blasco, que havia escrit en valencià alguns contes i narracions de poc interès, i que al Conservatori de Música havia pronunciat un discurs memorable, també en llengua vernacle, va abandonar ben aviat este caient atret per temes que estaven per damunt de les fronteres regionals i fins de les d'Espanya. Açò i el fet que el valencianisme, desaparegut Llobart — l'autor de «La Morta Viva» — estiguera en mans de gent reaccionària, d'esperit estret, ple de teranyines d'una història falsa i planyivola, féu que es mirara malament entre els hòmens avançats — tots estaven al costat de Blasco Ibàñez — tota política regionalista i menys nacionalista...

En 1917, amb motiu d'una assemblea del Partit Autonomista, jo vaig pretendre, en companyia de Rafael Trullenque i de Pascual Leone, que Azzati fera una declaració a favor de les reivindicacions valencianistes. No ho aconseguírem. S'hi oposava molt gent del partit que veia, com ja he dit abans, trampes reaccionàries. Hi hagué en aquella assemblea un incident sorollós en virtut del qual va estar de poc que foren llançats per un balcó els més significats valencianistes que no pertanyent al partit havien assistit a l'assemblea. Jo, fill d'un veterà del partit — em coneixien tots — vaig poder intervindre a favor dels valencianistes, evitar una violència i reiterar els meus sentiments valencianistes.

La «Derecha Regional Valenciana» procedeix del carlisme. Les manifestacions cíviques organitzades en temps de Blasco per tal d'honorar la memòria dels liberals afusellats pels carlins a Burjassot, Bechí i a Sagunt tenien a més el caràcter de protesta contra els hòmens del carlisme. Simó i Llorenç eren aleshores els hòmens destacats. Després Lluís Llúcia i Garcia Guijarro. Estos iniciaven una lenta evolució. Des de les columnes del «Diario de Valencia», òrgan seu, anaven creant una nova

sensibilitat i proclamaven l'accidentalitat de les formes de govern. I si és veritat que en ser vençut el moviment de Jaca, el desembre de l'any 30, el «Diario de Valencia», va escómetre amb brutal violència contra els republicans, tot aplaudint l'arribada a València d'una bandera del Terç, és igualment cert que al cap de poc temps d'haver-se implantat la República es varen declarar republicans. La veritat és, no obstant, que ara en complir-se el 14 d'Abril a cap centre de la «Derecha Regional» es va posar un domàs, una bandera.

Les «Esquerres Valencianes» procedixen del Partit Blanquista, discutixen amb este, veneren Blasco del qual sonseren, si no el nom la inclinació i l'esperit. Ben significatiu és el fet que al costat d'Azaña, a Mestalla, hi havia Màrius, el fill gran de l'il·lustre repúblic, i Renan, el fill gran també d'Azzati. L'un i l'altre venien a proclamar que Azaña era per a ells el continuador d'una història, la que van escriure en presons, processos, desafiaments i exilis els dos grans lluitadors. L'esdevenidor és d'ells.

I afegeix Juli Just: «Cal treballar molt. Crear periòdics, cosa que havia de fer-se des del poder, quan s'hi estava, portant a una propaganda ardent i de cada dia, per la República, les plomes millors que tant contribuïren que vinguera el 14 d'Abril. Organisar els quadres. Cercar punts de coincidència entre els republicans. Formular un programa d'oposició i un atre de govern, per a aplicar-lo sense contemplacions, desvetllant les energies del país, les il·lusions del poble, il·lusions creadores, que és el gran programa en un país on durant cent anys no s'ha fet més que destruir, creant interessos, convertint en propietaris els dos milions de camperols que en tot cas serien dos milions de soldats de la República, creant una mentalitat, una sensibilitat republicana... a l'estil de la del 14 d'Abril.

Aquest número ha passat per la censura

Ideari Valencianista

Un dels punts essencials, bàsics del valencianisme és l'afirmació de la unitat històrica, racial i lingüística de totes les terres on la nostra llengua és parlada. Els valencianistes consideren que l'orientació catalanista del País Valencià no és una qüestió personal, accidental o de conveniència política, sinó una cosa consubstancial amb el valencianisme, un dels punts de la seua raó de ser. L'amistat amb Catalunya no pot produir-nos més que beneficis, cultura, vents d'Europa. No és qüestió que pugui haver valencianistes amics de Catalunya i valencianistes anticatalans; per als valencianistes Catalunya és l'alter ego: la seua llengua és la nostra llengua, la seua literatura és la nostra literatura, la seua història és la nostra

La Generalitat i les Corts valencianes

El País Valencià és essencialment democràtic i ho demostra la seua història. Des de poc, després de la conquesta de les terres valencianes per Jaume I fins a Carles II el poble valencià es regia democràticament per mitjà de les seues Corts.

Les Corts valencianes es reunien indistintament en qualsevol lloc del Regne, indicat abans pel monarca, elegint quasi sempre la capital de València. En les Corts tenien representació els eclesiàstics, els nobles i cavallers i els ciutadans representats pels síndics de les ciutats i viles que tenien vot en Corts i constituïen respectivament els Estaments eclesiàstic, militar i reial.

En les Corts el Monarca jurava els Furs, exposava el motiu de la convocatòria i els Estaments es reunien per acordar sobre lo exposat pel Monarca tenint estos acords caràcter de fur que s'unien a la legislació del Regne.

La Generalitat valenciana no cal confondre-la amb les Corts. Tenia el caràcter de Tribunal administratiu amb jurisdicció sobre tots els pobles del Regne.

La seua necessitat d'existir va naixer en les Corts reunides en Monzón en 1376. En Monzón tenien les Corts caràcter general per reunir-se també les de Catalunya i Aragó. Els representants valencians protestaren de la forma de la imposició i recaptació de tributs destinats al rei fent constar que únicament al Regne li corresponia esta facultat. Com era de justícia el rei atengué la petició i es va crear la Generalitat Valenciana.

La Generalitat Valenciana vixqué des de Pere IV d'Aragó i II de València fins a 1707 quan Felip V, el primer Borbó arrabassava per un colp de força les llibertats que li restaven al Regne Valencià després de les restriccions que havia estat objecte per part dels Austries.

La Monarquia de la Confederació catalano-aragonesa-valenciana no negava drets al poble, el donava d'organismes democràtics. No tenia aquell sentit absolut dels Austries i Borbons sota els quals desapareixien les Institucions representatives del caràcter progressiu i creador del nostre País.

ENRIC VIADEL

història, el seu pensament és el nostre pensament, els nostres clàssics són els seus clàssics, la seua cultura és la nostra cultura, etc.

Valencià:

Fes-te soci de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana»

Notes Gramaticals

Possessius

En català tenim els següents possessius:

meu, meua, meus, meues
teu, teua, teus, teues
seu, seua, seus, seues
nostre, nostra, nostres nostres
vostre, vostra, vostres, vostres
llur, llur, llurs, llurs.

Notem *meua, teua i seua* (amb els plurals *meues, teues, seues*) com a femenins de *meu, teu i seu*. Les formes etimològiques arcaïques *mia, tua i sua* foren substituïdes per les formes actuals formades del *masculí + a* (a València a finals del segle XIV en el llenguatge popular es deia *meua, teua i seua*. Quan Jaume Roig ha de fer rimar el possessiu de primera persona amb el de tercera femenins, no podent usar *mia i sua*, literaris, escriu *meua i seua*, del llenguatge parlat).

Dins el català hi ha, desgraciadament, una diferenciació dialectal en els femenins. Les formes *meu, teu, seu + a* han de donar lògicament *meua, teua, seua* i aquestes són les formes literàries valencianes úniques usades a València. Aquestes formes són les del català de tot el País Valencià, les Balears, tota la Catalunya occidental amb les Comarques de Tortosa fins al Camp de Tarragona, i en tot l'Empordà amb Girona. Són les formes més

estes i tenen categoria literària d'antic.

El parlar de Barcelona fa *meva, teva i seva* (amb alternança *blau, blava*, probablement), usades per la llengua literària. En la penosa feina d'unificar a ultrança la nostra llengua literària caldria reduir les formes *meua*, etc. i *meva*, etc., a una sola per a totes les terres catalanes. Proposem l'acceptació única dins la llengua escrita de les formes *meua, teua i seua*, les quals dins la Catalunya oriental serien pronunciades donant a la *u* el so de *v*.

1) És millor escriure *meua* i pronunciar a Barcelona *meva* que no pas escriure *meva* i pronunciar a València, Tortosa, Mallorca, Lleida, etc., *meua*. La major cultura lingüística dels barcelonins faria poc penós acostumarlos a pronunciar com a *v* la *u* de *meua, teua i seua*.

2) Hi ha una relació més íntima entre *meu, meua* que nos pas entre *meu, meva*.

3) És molt difícil estendre les formes *meva*, etcètera entre els valencians i mallorquins. En canvi les formes *meua*, etc. són molt esteses a Catalunya estricta. En les gramàtiques literàries es posarien únicament les formes amb *u* i es diria que a Barcelona es pronuncia habitualment amb *u* bilabial. Si amb el temps l'ortografia reaccionant sobre la pronunciació fes prevaler àdhuc la pronunciació amb *u*, el parlar de Barcelona res no perdria.

5) Si els literats de Barcelona acceptessin

meua, etc. haurien treballat per la unitat de la llengua catalana i tindran més dret a demanar als dialectes — entre altres qüestions que es podrien resoldre al mateix temps que els barcelonins demostrassin comprensió — més acatament a les formes unificades.

En resum: Caldria simplificar dins la llengua escrita la dualitat dialectal de formes i reduir el problema a una qüestió ortogràfica (millor que no pas qüestió fonètica ni morfològica).

Ús de *llur, llurs*: Significa *d'ells o d'elles*, però mai es pot usar significant *d'ell o della*. En cas de dubte sobre l'ús de *seu i llur* useu sempre *seu*. Ex.: *Pere i Maria van a casa LLUR. Pere i Maria estimen LLURS amics. El nostre pare va vendre la SEUA collita i els nostres veïns varen vendre LA LLUR. Les roses han perdut LLURS pètals. Els meus pares viuen en casa del SEU germà en el poble LLUR.*

Notem: que *llur* es pot usar davant del nom (*els ocells i llurs cants*) o darrere el nom (*la casa llur*). En general és preferible col·locar-lo darrere del nom, sobretot quan indica possessió real: *article + nom + llur*. Cas d'usar-lo davant del nom, en casos on ha perdut el seu valor etimològic i és tractat com una partícula gramatical, és preferible usar-lo sense article: *Llurs vacillacions els han fet oblidar els interessos llurs.*

RUBIACI

Molí Polvorisador

V E N E M : Farines d'os i vegetals per a aliment d'animals.

V E N E M : Banyes i peüngles triturades per a adob de les terres.

COMPREM: Banyes, canelles i peüngles de bestiar boví.

D. CASTILLO

Telèfon 33806
 Viladomat, 7
 BARCELONA

Gran Sastreria 'El León'

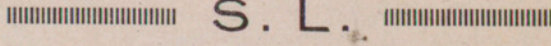
JOAN MESTRE

Sant Pau, 32 - Barcelona

Tall elegant - Perfecció i economia
 Confeccions de totes classes
 Vestits, Abrics, Pantalons, Americanes,
 tratges mecànic i tratges esport
 Bates i americanes blanques
 Sempre el màxim de classe
 i el mínim de preu
 Garantia absoluta

La presentació d'este anunci dóna dret a un 5 % de descompte.

Viatges Baixas,

S. L.

3 dies a Mallorca amb
 excursions 75 Ptes.

Lloguer d'autocars
 per excursions

RAMBLA DEL CENTRE, 33
 (PASSATGE BACARDÍ)

Fàbrica de làmpares de totes classes

Instal·lació i reparació d'aigua, gas i electricitat, timbres,
 telèfons i parallamps. Col·locació de cristalls. — — —

M. QUERALTÓ

Plaça Sant Josep Oriol, 2 — — — — Telèfon 24210 — — — — BARCELONA

Ricard Gordó Fornés

ADVOCAT

Plaça Universitat. 6 - Telèf. 26813

Lletres valencianes

«Las milicias valencianas desde el siglo XIII al XV», per Lluís Querol i Roso. Societat Castellonenca de Cultura. Castelló. 8 pessetes.

Res pot agradar-nos tant com tot allò que ens faça recordar el procés històric del nostre poble i més ara quan per tot el nostre país se sent un corrent favorable vers el recobriment de la nostra personalitat.

I és que el nostre poble no li manca eixa tradició que fa mantindre els pobles encara en els majors moments d'adversitat, forts i plens d'optimisme vers un demà més o menys proper.

Si analisem el nostre passat trobarem les proves palpables de la nostra importància cultural i de la nostra influència política en el Mediterrani. Arrancant des de les conquestes de Jaume I continuades pels seus descendents ens trobem amb un país definit, conscient i disposat a superar-se. Són primers els fets d'armes, després la llengua que arriba a un període d'esplendorós i amb la qual s'expressen i redactaren les seues obres els valencians més destacats, les lleis valencianes de les quals prengueren exemple altres pobles, la Generalitat com a organisme suprem de l'administració de tot el País Valencià, la intervenció dels Estaments en les deliberacions dels assumptes públics i l'expansió de la nostra Senyera fins l'orient.

Tres segles d'història en els quals el poble valencià va avançant i constitueix una personalitat en la Confederació Catalano-Aragonesa-Valenciana. Els monarques d'esta dinastia no miraven el País Valencià com una terra de conquesta i *vençuda*, sinó que la respectaven i ajudaven al seu desenvolupament.

Però un poble passa per totes les vicissituds, per un compromís es mistifica la dinastia de la Confederació i per un matrimoni reial s'arriba a la unió dels estats d'Aragó i Castella, iniciant-se la decadència del nostre poble. El País Valencià ja ha perdut les seues característiques militars; amb els Àustries rebrà nous trasbalsos i amb els Borbons la pèrdua total de les seues Institucions peculiars.

Tothom en parlar del País Valencià recordarà enseguida els seus castells, les seues portes de muralles ja enderrocades per necessitats modernes, els edificis on hi ha marcat el segell inesborrable de la grandiositat valenciana, les relíquies preuades que es conserven als nostres Arxius, però lo que ja no recorda són els fets militars que precediren a tot això i la formació de milícies estrictament valencianes no obstant l'existència de documents de l'època.

Lluís Querol i Roso, catedràtic d'Història, s'ha dedicat a l'estudi d'este element tan desconegut i important i fruit de la seua labor és el llibre editat per la Castellonenca «Las milicias valencianas desde el siglo XIII al XV». En ell ens va mostrant l'obra dels templaris, de les òrdens pròpies de la Corona d'Aragó com les de Sant Jordi, Montesa, etc., estenent-se en la Companyia dels Cent ballesters que tenia com a objecte la guarda de la ciutat de València i la custòdia de la Senyera.

Es difícil resumir en un sol volum la importància dels segles XIII al XV de la història valenciana perquè Querol i Roso no es limita a parlar estrictament de les forces de terra i mar, sinó que recorre tot el País Valencià ens fa desfilar per davant nostre monuments de la nostra indiscutible Personalitat. Cal remarcar els capitols dedicats als ballesters del centenar de la ploma, a la marina militar i a les fortificacions i defensa de les terres valencianes, principalment lo que atany els recintes de la capital valenciana. Va enriquir l'obra amb uns mapes del País Valencià assenyalant els castells i torres, ciutats amurallades i estànecs de la costa, els recintes amurallats de la capital València, i una classificació de les armes ofensives i defensives.

Llàstima que estes obres dedicades a l'estudi del nostre passat no vagen redactades en la llengua del nostre poble. No obstant Querol i Roso dedica bona part del seu llibre a la publicació dels documents de l'època que com és natural van redactats en la nostra llengua.

Des d'estes planes encoratgem els nostres hòmens d'estudi i els preguem que ja és hora que la llengua valenciana no la mantinguen desterrada i la retornen al lloc que per la seua importància històrica te dret. Altrament, no considerem com un mancament a la cultura que volem conrear.

M. PÉREZ

Elogio del libro. — Com tots els anys per a celebrar la festa del llibre l'Ajuntament de València encarrega a un conegut literat valencià la confecció d'un fullet en profit de la cultura valenciana. L'any passat quan ens arribà «La Literatura Valenciana» per Almela i Vives no ixquèrem de la nostra sorpresa en vore l'absència del valencià. Este any s'ha tornat a repetir el cas. Miquel Durà de València, que tantíssimes proves de valencianisme té donades, ha emprat exclusivament el castellà en el llibre de l'Arxiu Municipal de València. No volem llançar sobre d'ell la nostra protesta sinó sobre l'Ajuntament de València i principalment sobre el Regidor encarregat de l'Arxiu i Publicacions que no obstant la seua elecció popular i titular-se valencianista republicà omittix la llengua valenciana en les publicacions dedicades a la commemoració de la festa del llibre.

PERIODICS I REVISTES

«El País Valencià». — Ha vist la llum a València un nou periòdic que ve a defendre els ideals valencianistes d'esquerra. Pel títol del nou setmanari i per la causa que defén, la mateixa que nosatres, li desitgem llarga vida.

Ha aparegut el quart número de la revista valencianista «La República de les Lletres». Va avalada per firmes tan reconegudes com Carles Salvador, germans Martínez Ferrando, etcètera. Els agraïm les ratlles que ens dediquen.

LA REVISTA

Ha aparegut el quadern gener-juny de 1935 de «La Revista», la gloriosa institució literària de la nostra Renaixença. El nou quadern està fet de cara als intellectuals estrangers del P.E.N. Club. Remarquem els següents treballs: Les poesies de Josep Carner, Gaziel, J. M.ª de Sagarra, totes tres notabilíssimes i d'altres ja conegudes de C. Riba, Clementina Arderiu, López-Picó, Sánchez-Juan, etc. La resta està destinada a donar a conèixer, mitjançant magnífiques versions catalanes, els millors poetes anglesos, italians, nordamericans, alemanys. Quina antologia! Quines lliçons a aprendre! En canvi alguns assaigs que s'hi contenen són massa grisos, els manca força, vigoria, domini intel·lectius i cal una nova saba a la nostra Renaixença, cal substituir alguns cansaments.

Esperem que els valencianistes no deixen d'adquirir «La Revista», no perguem l'ocasió d'abeurar-se en les fonts més pures de l'ànima cultural de Catalunya.

Llegiu "La Boatella"

Hem rebut el butlletí de la Societat Castellonenca de Cultura corresponent als mesos de maig-juny.

La col·lecció completa de LA BOATELLA està a disposició del públic a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona (Casa de l'Ardiaca), Santa Llúcia, 1, tots els dies feiners de 9'30 a 12'30 i a qualsevol hora del dia a l'Actuació Valencianista d'Esquerra de Barcelona, Baixada Santa Eulàlia, 3, pral.

RECOMANEM CINC LLIBRES CADA MES

— *Barbarismes*, per Bernat Montsià. Col·lecció popular Barcino, núm. 115. 1'50 ptes. Guia de depuració de la nostra llengua.

— *Camins de França*, per Joan Puig i Ferrater. Un bell i gros volum d'un escriptor més-trívol. 15 ptes.

— *Bakunin* (biografia), per Viatxeslau Polonski, traducció directa del rus per Andreu Nin. Editorial Atena, 306 pàgs., 5 ptes. La I Internacional i l'oposició anarquista, Marx-Bakunin, etc.

— *6 d'Octubre (L'ensulsiada dels jacobins)*, per Angel Estivill, edicions l'Hora, 5 ptes. El llibre més heroic i revolucionari de tots els publicats sobre el 6 d'Octubre.

— *La gran revolució que ve...*, per Jacques Dubois, traducció catalana. Biblioteca El Camí de les Edicions Proa, 5 ptes. Paraules serenes d'un economista.